

ה"ת 40127/08/19 - אייל בן עזרי, איל בן עזרי פינוי פסולת ועבודות עפר בע"מ נגד משטרה ירוקה

בית משפט השלום בחדרה

ה"ת 40127-08-19 בן עזרי ואח' נ' משטרה ירוקה

בפני מבקשים	כבוד השופט אהוד קפלן
נגד משיבה	1. אייל בן עזרי
	2. איל בן עזרי פינוי פסולת ועבודות עפר בע"מ
	משטרה ירוקה

החלטה

, ביום 5/8/2019 פשטה המשיבה על אתר לאיסוף פסולת שמנוהל על ידי חברת "אייל בן עזרי פינוי פסולת בע"מ" שמפעילה אתר לפינוי פסולת בחשד לביצוע עבירות של השלכת פסולת בניין בשטחים פתוחים באיו"ש.

בחיפוש נתפסו על פי צו בית משפט מחשבים ספרי חשבוניות ושני כלי צמ"ה.

לטענת המבקשת - לא בוצעו על ידה עבירות כלשהן ובוודאי שלא באמצעות שימוש בכלים שנתפסו.

לחילופין טוענת המבקשת גם אם קמה עילה לתפיסת המשאיות ניתן לשקול את שחרורן בתנאים על מנת שלא לפגוע בקניינה של המבקשת.

בדין שהתקיים בפני טענה המשיבה שקיים חשד ממשי שהכלים שנתפסו שימשו את המבקשת לביצוע עבירות של השלכת פסולת-בניין באמצעות קבלני משנה במקום שאיננו אתר מוסדר בשטחי הרשות הפלסטינית.

הוצגו בפני תצלומי אויר ודוחות מעקב ולכאורה מדובר בעשרות עבירות במועדים שונים - במסגרת פעילות שיטתית.

ב"כ המשיבה הסבירה שהתפיסה נועדה לצורך חילוט בתום ההליך (טרם הוגש כתב אישום) אך בעיקר למניעת עבירות דומות.

היא הוסיפה שמנהל המבקשת הורשע בעבירות דומות בעבר והטלו עליו קנסות אך לא היה בכך כדי להרתיעו.

דין והכרעה:

מעיון בחומר עולה שהכלים שנתפסו עברו מאות עבירות מתועדות במועדים שונים של העמסת פסולת בניין על משאית

של הקבלנים לצורך העברת הפסולת לשטחי הרשות ושלא לאתר מוסדר - בדיעת מנהל המבקשת.

לא מדובר בהשלכה "אקראית" במקום אסור אלא פעילות שיטתית שגרמה לנזק סביבתי רב.

שטחי הרשות פלסטינית אינם הפקר ואינם "החצר האחורית" של מדינת ישראל, ובאשר לטענה לגבי סמכות טריטוריאלית הרי העבירות נעברו גם בשטח מדינת ישראל - החל מהיציאה מאתר המבקשת עת הועמסה פסולת ללא רשיון שלא לצורך הטמנתה באתר מורשה.

סעיף 7 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 - מגדיר מהי "עבירת-פנים" -

-עבירה שנעברה כולה או מקצתה בתוך שטח ישראל וממילא לבתי המשפט סמכות לדון בה על פי סעיף 10 לחוק.

אם לא די בכך - קובע החוק להארכת תקפן של תקנות-שעת-חירום (יהודה והשומרון - שיפוט בעבירות ועזרה משפטית), תשכ"ז - 1967 ש: בנוסף לאמור בכל דין יהיה בית המשפט בישראל מוסמך לדון, לפי הדין החל בישראל, אדם הנמצא בישראל על מעשה או מחדלו שאירעו באזור וכן ישראלי על מעשה או מחדלו שאירעו בשטחי המועצה הפלסטינית, והכל אם המעשה או המחדל היו עבירות אילו אירעו בתחום השיפוט של בתי המשפט בישראל.

ממילא כפי שלבית משפט זה הסמכות לדון בבקשה הסמכות למשטרת ישראל על זרועותיה כל סמכויות האכיפה.

תפיסת כלי הצמ"ה נעשה על פי הסמכויות שנתונות למבצעה בסעיף 6 לחוק הגנת הסביבה - ללא צורך בצו בימ"ש.

התכלית של חילוט כלי הרכב ביום מן הימים יכולה לקבל מענה בהפקדת ערובות להשבתם של כלי הרכב או תמורתם - אבל הדבר החשש הוא שהדבר לא ייתן מענה לחשש לביצוע עבירות נוספות. מדובר לכאורה בעבריינות חוזרת ונשנית - לאורך זמן של מי שכבר הסתבך בעבר בתפיסת כלי רכב ולא למד את הלקח.

ברור שהותרת הכלים בידי המשיבה יש בה פגיעה כלכלית קשה במבקשת -מנגד עומד החשש לביצוע עבירות נוספות.

ברע"פ 6990/10 דדון ציון וחזי נ. מ, קבע כב' השופט רובינשטיין :

"תפיסת חפצים והחזקתם בידי המשטרה וכן חילוטם על ידי ביהמ"ש נבחנים נוכח תכליתן של הוראות הדין הרלבנטי, הזכויות המהותיות והאינטרסים השונים המשמשים בזירה. נדרש איזון בין ההגנה על הזכות הקניינית של הפרט, לבין האינטרס הציבורי שבמניעת ביצוען של עבירות בעזרת חפצים המאפשרים את מימושו. ההגנה על איכות הסביבה הוכרה על-ידי בימ"ש זה כשיקול רב ערך בהקשרים שונים. בהקשר הפלילי, נוכח הצורך החברתי הגובר בשמירה על משאבי הטבע, ונוכח ההכרה בנזק שנגרם לכלל הציבור בשל זיהום הסביבה, ננקטת מדיניות ענישה מחמירה כלפי "עברייני סביבה. בנדון דידן, ניצבים על כפות המאזניים מזה זכותה של החברה המבקשת לקניינה ולחופש עיסוקה, ומזה ההגנה על האינטרס הציבורי. בנסיבות, האינטרס הציבורי מטה את הכף בנדון דידן עומדת לחובת מנהלי החברה הרשעה בגין השלכת פסולת. לא זו אף זו, החברה המשיכה בהפעלת אתר פסולת בניגוד לחוק, ומכאן חשש כי מעשים מסוג זה יישנו. אין ענייננו בתפיסת נכס לשם תכלית עונשית אלא לתכלית מניעתית, ועל כן הרשעת מנהלי החברה עשויה להוות אינדיקציה ל"מועדוטה" של החברה עצמה, ואין נפקות להבחנה בהקשר זה בין החברה למנהלה ולבעליה. יודגש, שכיון שמדובר בתפיסה לשם

תכלית מניעתית, אין גם קושי בכך שהמשאיות משועבדות לבנק הפועלים"

במקרה ההוא - מנהלי החברה הורשעו בעבר בעבירות דומות - ממש כמו מנהל המבקשת כאן ולכן לטעמי לא צריך לנהוג אחרת מכפי שנהג בית המשפט בהליך שצוטט לעיל ולא ניתן להסתפק בערובות שתמנענה אי ביצוע עבירות נוספות (דבר שמותב זה עשה לגבי שני החברות המובילות ששימשו כקבלנים לסילוק הפסולת).

זהו בדיוק המקרה שבו על בית המשפט לומר: עד כאן (!).

אשר על כן הבקשה נדחית.

המזכירות תמציא החלטה זו לצדדים.

ניתנה היום, ה' אלול תשע"ט, 05 ספטמבר 2019, בהעדר הצדדים.